

Arrest

nr. 89 484 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit Tbilisi, Georgië. Sinds 2001 tot enkele maanden na de Rozenrevolutie (die plaatsvond eind 2003) werkte u voor de politicus Z.Z.(...). Deze overleed in februari 2005. De officiële versie van de feiten luidde dat hij en nog een andere persoon waren omgekomen door koolstofmonoxidevergiftiging. Twee vrienden van u hadden destijds forensisch onderzoek uitgevoerd en van hen had u vernomen dat er met het onderzoek geknoeid was. Volgens u werd hij vermoord en was huidig president M.S.(...) hier schuldig aan. In 2010

voerde u propaganda voor de partij van N.B.(...). Haar partij zou in conflict gelegen hebben met de partij van L.G.(...) over de verdeling van fondsen. Hierdoor geraakte u betrokken bij een scheldpartij. In januari 2012 zat u op restaurant met twee leden van de National Movement, de partij van M.S.(...), met wie u vroeger had samengewerkt. U vertelde hen dat u ervan overtuigd was dat Z.Z.(...) vermoord was en M.S.(...) en de regering hiervoor verantwoordelijk was. Enkele dagen na dit etentje wandelde u op straat toen u een schot hoorde en een auto met gierende banden wegreed. U sprak een politiepatrouille die in de buurt was aan over dit incident. Ongeveer Twee dagen later liep u over straat toen een auto, van hetzelfde type dat gebruikt wordt door de criminele politie, naast u stopte. Een van de inzittenden vroeg u om in te stappen en u werd meegenomen naar het meer van Lisi. U werd door de mannen in de auto bedreigd. U moest zwijgen over de dood van Z.Z.(...), anders zou u zelf gedood worden. U zei hen dat de waarheid op een dag toch aan het licht zou komen. De mannen lieten u achter aan het meer en u ging te voet terug naar huis. Tot aan uw vertrek uit Georgië verbleef u bij uw schoonmoeder. U verliet Georgië op 18 februari en arriveerde twee dagen later in België. U vroeg op 21 februari 2012 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht nadat u bedreigd was opdat u niet meer zou spreken over de werkelijke omstandigheden van de dood van Z.Z.(...), voormalig eerste minister van Georgië. Bij een eventuele terugkeer naar Georgië vreest u vermoord te worden. (CGVS d.d.10/04/2012, p.8-9).

Er dient opgemerkt te worden dat u geen enkel stavingstuk van de door u verklaarde problemen hebt neergelegd. De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden te worden dat uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten – u verklaarde onder meer campagne te hebben gevoerd voor de partij van Z.Z.(...), Burjanadze-Democrats, en voordien voor de National Movement van M.S.(...) (CGVS, p.10) - niet als geloofwaardig beschouwd kunnen worden.

Ten eerste werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u, hoewel u werkte voor Z.Z.(...), geen lid was geweest van een politieke partij. (CGVS, p.3-4) Later verklaarde u dan weer dat u lid was van de National Movement sinds 2001 en dat u een lidkaart had, die uw familie evenwel niet meer hadden kunnen terugvinden. (CGVS, p.5, 13) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u erbij dat u van 2001 tot 2002 lid was van de National Movement, hetgeen de tegenstrijdigheid echter niet kan opheffen. Daarnaast verklaarde u in eerste instantie dat u, nadat u gestopt was met werken voor Z.Z.(...), niet meer politiek actief was geweest. (CGVS, p.4) Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal, toen u geconfronteerd was met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken had ingevuld aangaande problemen tussen de partijen van N.B.(...) en L.G.(...), verklaarde u plots dat u ook in 2010 nog politiek actief was geweest, namelijk voor de partij van N.B.(...), die u "New Democrats" noemde. (CGVS, p.21) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat N.B.(...) in 2008 een partij genaamd 'Democratic Movement – United Georgia' opgericht heeft en er minstens tot 2011 aan het hoofd van stond. Als leider van deze partij was zij ook sterk betrokken bij de oprichting van het politiek platform 'People's Assembly' in 2010. Indien u werkelijk propaganda voor haar voerde, mag verwacht worden dat u de naam van haar partij correct kan weergeven. De vaststelling dat u dit niet kan, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw politiek activisme. Ten slotte maakte u op geen enkel moment van het gehoor op het Commissariaat-generaal melding van het lidmaatschap van een andere partij dan de eerder aangehaalde partijen. Evenwel maakte u na dit gehoor nog een faxkopie over van een partijlidkaart op uw naam van de 'Radicaal Democratische Nationale Partij', geldig tot december 2005. Uit voormelde informatie blijkt dat dit de partij is van S.K.(...).

Daarnaast zijn uw verklaringen nog op een ander belangrijk punt in tegenspraak met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. U verklaarde dat u sinds 2001 propaganda voerde voor M.S.(...) en sinds eind 2002 werkte voor de alliantie tussen Z.Z.(...) en N.B.(...) (CGVS, p.3-4, 10, 14). Uit voormelde informatie blijkt

echter dat deze alliantie pas tot stand kwam in augustus 2003. Bijgevolg kan het niet zijn dat u reeds eind 2002 voor deze alliantie propaganda hebt gevoerd. Hoewel u aangaf dat Z.(...) voor deze alliantie een eigen partij had gehad, kon u bovendien hiervan de naam niet geven.

(CGVS, p.14) Uit voormelde informatie blijkt dat Z.Z.(...) na zijn vertrek uit de regeringspartij in 2002 een eigen partij oprichtte, genaamd 'United Democrats'. Indien u werkelijk in 2002 reeds propaganda voerde voor Z.Z.(...), mag verwacht worden dat u accuraat kan aangeven voor welke partij dit dan wel was.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden politiek activisme, en in het bijzonder van uw verklaringen als zou u politiek actief geweest zijn voor Z.Z.(...) en de National Movement in de jaren 2001-2003. Bovendien ondermijnen de bovenstaande vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze vragenlijst – waarvan u zelf stelde dat u wist wat u had verklaard en dat u geen foutieve verklaringen had afgelegd (CGVS, p.20) - verklaarde u dat u ook problemen kende omwille van een conflict tussen de partijen van N.B.(...) en L.G.(...) en dat de politie u onder druk zette omdat u lid was van een oppositiepartij, in casu de partij van N.B.(...). De politie zou u verplicht hebben om informant te worden voor hen en u moest informatie doorgeven over de "financiële kant" van de partij. (CGVS vragenlijst, p.3) Echter, voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u geen toegang had hiertoe. U bevestigde ook niet meer dat u informant moest worden voor de politie. U stelde enkel dat u waarschijnlijk bepaalde zaken vermengd had omdat u nerveus was. (CGVS, p.22) Dit kan echter geenszins volstaan ter verklaring van de vastgestelde discrepantie. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij over de vervolgingsfeiten accurate verklaringen aflegt en in eerste instantie geen feiten aanhaalt waarvan later blijkt dat ze niet gebeurd zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen in verband met uw politieke activiteiten komt ook de geloofwaardigheid van een aspect van de kern van uw asielrelaas in het gedrang. U verklaarde dat u problemen kreeg door de twee personen met wie u op restaurant zat en tegen wie u had verteld wat uw mening was over de dood van Z.Z.(...). (CGVS, p.13, 19) U zou deze personen gekend hebben omdat jullie destijds samen propaganda hadden gevoerd voor de National Movement. (CGVS, p.10) Gelet op de eerder gedane vaststelling dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw politiek activisme voor de National Movement en Z.Z.(...) in de periode 2001-2003 ernstig is aangetast, komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaring inzake de personen die aan de oorsprong liggen van uw problemen in het gedrang.

Voorts vertoont uw asielrelaas ernstige incoherenties. U verklaarde zelf dat zeer veel mensen in Georgië de officiële versie van de feiten van de dood van Z.Z.(...) niet geloofden en dachten dat zijn dood geen ongeluk was. (CGVS, p.15) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat er in de jaren na het overlijden van Z.Z.(...) publiekelijk twijfels werden geuit bij zijn dood. In deze context is het niet aannemelijk te noemen dat u vervolgd zou worden door de Georgische autoriteiten – u verklaarde er zeker van te zijn dat de personen die u bedreigden van de criminele politie waren (CGVS, p.17, 18) - louter voor uw uitspraak, terwijl u gedronken had, tijdens een privégesprek op restaurant bijna zeven jaar na de feiten, dat u ervan overtuigd was dat leden van uw ex-partij (National Movement) en de regering verantwoordelijk waren voor zijn dood (CGVS, p.11). U beweerde echter dat u bepaalde informatie vernam van onderzoekers die bij het onderzoek naar de dood van Z.Z.(...) betrokken waren (CGVS, p.11-12). Indien geloofwaardig, zou dit betekenen dat u uw aantijging kon staven met informatie waarvan het publiek volgens u niets wist (CGVS, p.12).

Gevraagd waarom u precies problemen zou hebben gekregen omdat u uw mening uitte, terwijl zeer veel mensen volgens u niet geloofden dat de dood van Z.Z.(...) een ongeluk was, gaf u zelf ook aan dat de kans groter was dat de waarheid aan het licht zou komen via de onderzoekers die u hadden ingelicht over het onderzoek. (CGVS, p.15)

U verklaarde in eerste instantie uitdrukkelijk dat u tegen uw gesprekspartners op restaurant had verteld over het feit dat er tijdens het onderzoek vastgesteld werd dat de bloedstalen en vingerafdrukken niet klopten. (CGVS, p.11) Dit is echter volledig tegenstrijdig met uw latere verklaring als zou u tijdens het etentje niet hebben verteld over de bloedtesten en vingerafdrukken. (CGVS, p.16) Gezien de vaststellingen in de twee voorgaande paragrafen, raakt deze inconsistentie aan de kern van uw

asielrelaas. U stelde wel, ter verklaring van het feit dat u niet meer zeker wist of u de namen had vermeld van de onderzoekers van wie u uw informatie had, dat u gedronken had en dat u mogelijk "iets meer" had gezegd dan wat u zich nu nog herinnerde. (CGVS, p.16)

Echter, deze verklaring is niet aannemelijk te noemen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw aanvankelijke verklaring niet had aangegeven dat u onzeker was over wat u gezegd hebt op restaurant omdat u gedronken had (CGVS, p.11). U hebt dit evenmin gedaan toen u aanvankelijk uitdrukkelijk ontkende dat u de namen van de onderzoekers had vermeld tijdens het etentje. (CGVS, p.15) Pas toen de coherentie van uw relaas in twijfel werd getrokken – er werd u gevraagd waarom men u serieus zou nemen als u niet verteld had van wie u uw informatie dan wel had – stelde u plots dat u gedronken had en dat u mogelijk "iets meer" had gezegd. (CGVS, p.15-16) Het lijkt er dan ook sterk op dat het hier een post-factum verklaring betreft voor een mogelijke incoherentie in uw relaas, te meer daar u even later opnieuw zei dat u concreet hun namen niet had vermeld om een andere mogelijke incoherentie in uw relaas te verklaren. (CGVS, p.16) U verklaarde bovendien dat de twee onderzoekers die u hadden ingelicht over het onderzoek, naasten van u waren, bijna familieleden. (CGVS, p.12) Zij hadden u gevoelige zaken met betrekking tot het onderzoek verteld omdat zij u vertrouwden. (CGVS, p.13) Mocht u werkelijk twifelen over wat u al dan niet gezegd had tijdens het gesprek in het restaurant – hun namen, de zaken die u wist over de bloedstalen en vingerafdrukken – is het niet aannemelijk te noemen dat u hen niet gewaarschuwd zou hebben nadien. (CGVS, p.16) Ter verklaring hiervoor stelde u dat u hen dan in gevaar zou brengen. (CGVS, p.16) Echter, indien u werkelijk niet meer zou weten wat u allemaal gezegd had op restaurant, bestond de kans dat u hen al in gevaar had gebracht door eventueel hun namen en/of details van het onderzoek kenbaar te maken.

Ten slotte is het evenmin aannemelijk te noemen dat u de informatie die u in uw bezit had, niet eerder aan een belanghebbende partij, zoals de familie van Z.Z.(...), die de officiële versie van de feiten evenmin geloofde (zie informatie in administratief dossier) hebt doorgegeven (CGVS, p.12) en dit terwijl u aangaf dat u wel zin had om met de broer van Z.Z.(...) te spreken (CGVS, p.19) en u wilde dat de waarheid aan het licht zou komen (CGVS, p.12-13). U kon echter geen aannemelijke verklaring bieden voor het feit dat u dit niet hebt gedaan. U verklaarde dat u "van idee was veranderd", al kon u niet zeggen waarom dit dan was. U voegde wel toe dat u gevaar wilde vermijden. (CGVS, p.19) Deze verklaring is niet afdoende te noemen, gezien aangenomen mag worden dat er mogelijkheden bestaan om te vragen de informatie als vertrouwelijk te behandelen, te meer daar uit voormelde informatie blijkt dat de broer van Z.Z.(...) zelf een oproep heeft gedaan in de media naar mensen die hun onderzoek vooruit konden helpen.

Wat betreft de problemen die u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal aanhaalde – u zou problemen hebben gekend omwille van een conflict tussen de partij van N.B.(...) en deze van L.G.(...), dient nog opgemerkt te worden dat u voor het Commissariaat-generaal in eerste instantie deze problemen zelf niet meer aanhaalde. Toen u hierop gewezen werd en gevraagd werd waarom u hierover niets had verteld, stelde u dat u dit niet noodzakelijk vond. (CGVS, p.20) Indien deze feiten werkelijk mee de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek uit Georgië, mag evenwel verwacht worden dat u deze spontaan zou aanhalen. De vaststelling dat u dit niet doet, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van deze feiten. Deze twijfels worden verder nog gevoed door de vaststelling dat u in het begin van het gehoor ontkend had dat u voor het gesprek in het restaurant (in 2012) problemen had gekend (CGVS, p.9), en dit terwijl de problemen met de partij van L.G.(...) in 2010 zouden zijn geweest (CGVS, p.20). Ten slotte dient nog te worden gewezen op de eerder gedane vaststellingen inzake uw verklaarde lidmaatschap van verschillende Georgische partijen. (supra) Wat er ook van zij, met betrekking tot het conflict tussen de twee partijen haalde u voor het Commissariaat-generaal geen ernstige vervolgingsfeiten meer aan. (CGVS, p.21-22) Bijgevolg kan in deze ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vastgesteld worden.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw geboortakte, uw huwelijksakte en de geboortektes van uw zoon en dochter bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. De door u neergelegde medische stukken, afkomstig uit Georgië, tonen aan dat u in november 2010 verwondingen opliep aan uw kaak en schedel – volgens een van de stukken zou u verklaard hebben dat u in een gevecht verwikkeld geraakte

toen u terugkwam van een huwelijksfeest (stuk 6d) . Bovendien wordt vermeld (stuk 6c) dat u lijdt aan een neurose, zonder dat hierbij enige verdere uitleg wordt gegeven. Gelet op het feit dat de door u aangehaalde problemen zich situeren in 2012, en de in de medische attesten beschreven feiten niet door u aangehaald werden als vervolgingsfeiten, kunnen deze documenten uw vervolgingsrelaas niet ondersteunen. Bovendien tonen zij niet zonder meer aan dat u geheugenproblemen zou kennen, zoals u aanhaalde (CGVS, p.15, 23). U legde bovendien tot op heden geen medisch psychologisch attest neer van een Belgische arts om deze problemen aan te tonen, hoewel u de mogelijkheid werd geboden om dit te doen (CGVS, p.23). De enveloppen tonen enkel aan dat er bepaalde documenten naar u werden opgestuurd vanuit Georgië. Welke dit precies zijn, kan hieruit niet afgeleid worden. De neergelegde kopie van uw partijlidkaart werd eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.³

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) evenals de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om een asielzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet zonder te concretiseren op welke manier de bestreden beslissing dit artikel schendt.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt vooreerst dat er vastgesteld moet worden dat hij lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom (hierna: PTSS) en dat hij last heeft van vergeetachtigheid en geheugenverlies (stuk 3). Verzoeker meent dan ook dat het logisch is dat er hiaten zitten in zijn relaas en dat hij niet in staat is om zijn relaas chronologisch te brengen. Verzoeker stelt dat hiermee rekening dient te worden gehouden bij het nalezen van de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst hierbij ook naar een e-mail van zijn sociaalassistent in antwoord op de vraag of verzoeker psychologische problemen heeft (stuk 3). In deze e-mail wordt gesteld dat verzoeker meteen door de medische dienst opgevangen diende te worden wegens klachten zoals pijn en geheugenverlies. Daarom werd verzoeker naar de afdeling neurologie doorgestuurd. Ook verwijst verzoeker naar het medisch attest dat hij bij het verzoekschrift heeft neergelegd dat stelt dat verzoeker slachtoffer was van een schedelfractuur (stuk 4). Verzoeker stelt dat hij op dat moment last had van geheugenproblemen en dat hij nu nog steeds last heeft van geheugenproblemen en concentratieproblemen. Verzoeker stelt dat geneesheren medisch vaststellen dat de gaten in zijn asielrelaas te wijten zijn aan zijn fysieke (blessures aan het zachte weefsel) en psychologische toestand.

Verzoeker eist dan ook dat zijn dossier wordt onderzocht met behulp van de medische dienst om na te gaan in hoeverre zijn gezondheidstoestand een effect heeft gehad op zijn gehoor en eveneens om na te gaan of zijn gezondheidstoestand de hiaten, onnauwkeurigheden en vage verklaringen kunnen verklaren. Zeker omdat de commissaris-generaal op de hoogte was van verzoekers problemen aangezien hij reeds andere medische attesten aanbracht die bewijzen dat hij gewond was aan zijn kaak en schedel en dat hij aan een neurose lijdt.

De Raad merkt op dat het stuk 3 waarnaar verzoeker verwijst geen medisch attest is, maar een e-mail van een sociaalassistente aan de advocaat van verzoeker betreft waar verwezen wordt naar het medisch attest betreffende verzoeker en waarvan deze e-mail een aantal elementen herneemt. De Raad meent dat deze e-mail slechts een verwijzing is naar het medisch attest (stuk 4) en als dusdanig hieraan niets toevoegt of kan toevoegen.

Wat betreft het medisch attest dat verzoeker eveneens heeft neergelegd bij het verzoekschrift (stuk 4) stelt de Raad vast dat dit attest stelt dat verzoeker het voorwerp was van een cranio-faciaal traumatisme met verlies van bewustzijn en dat vergetelheid het gevolg is van ofwel posttraumatische stress ofwel van de nasleep van een hersenschudding (*"séquelle post-commotionnelle"*). Uit dit getuigschrift blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om effectief deel te nemen aan zijn gehoor en om de feiten van zijn asielrelaas aan te brengen.

De Raad wijst erop dat geneesheren geenszins medisch hebben vastgesteld dat de gaten in verzoekers asielrelaas te wijten zijn aan de fysieke en psychologische toestand van verzoeker. De Raad meent echter dat het relaas met de nodige voorzichtigheid beoordeeld moet worden rekening houdend met de vergetelheid van verzoeker zoals geattesteerd in het medisch getuigschrift.

Dit kan een verklaring bieden voor moeilijkheden die verzoeker heeft om bepaalde feiten in de tijd en chronologisch te situeren, maar is geen verklaring voor het niet voorleggen van bewijsmiddelen waarvan verzoeker stelt dat hij erover kan beschikken. Het belet ook niet de aangehaalde feiten en voorgelegde bewijzen op hun aannemelijkheid te beoordelen. De Raad meent dat verzoeker indien hij dit wenste bijkomende getuigschriften kon voorleggen *"van de medische dienst om na te gaan in hoeverre zijn gezondheidstoestand een effect heeft gehad op zijn gehoor en eveneens om na te gaan of zijn gezondheidstoestand de hiaten, onnauwkeurigheden en vage verklaringen kunnen verklaren"*, maar meent dat er geen overtuigende redenen zijn om dergelijke bijkomende onderzoeksmaatregelen te laten uitvoeren en om die redenen de bestreden beslissing te vernietigen.

Uit het relaas van verzoeker blijkt ook dat de aangehaalde letsels geen verband houden met zijn asielrelaas, maar het gevolg zijn van een vechtpartij toen hij terugkwam van een huwelijksfeest (stuk 6d).

De Raad acht het mogelijk dat verzoeker in de periode 2001-2002 politiek actief was, onder meer voor Zhvania, tot aan de revolutie in 2003. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij later nog politiek actief was, zoals hij trouwens tijdens het gehoor (p. 4) zelf stelt. Het neerleggen van de kopie van een lidkaart van een partij die verzoeker voorheen niet vermeld heeft namelijk de "Radicaal Democratische Nationale Partij" en geldig zou zijn tot 2005 is hiervan geen weerlegging. Dit stuk stemt niet overeen met

de verklaringen van verzoeker, is een kopie en heeft geen bewijswaarde. Verzoeker stelt tijdens het gehoor (p. 9) ook dat hij voorheen (tot aan het etentje waar hij over de dood van Zhvania sprak) probleemloos geleefd heeft.

De Raad meent dan ook dat de door verzoeker in zijn vragenlijst aangehaalde problemen met betrekking tot een conflict tussen de partijen van Nino Burjanadze en Levan Gachechiladze en de vraag van de politie om informant te worden niet overtuigen.

De kern van het asielrelaas van verzoeker betreft dat hij problemen kreeg door de twee personen met wie hij in januari 2012 op restaurant zat en tegen wie hij zou verteld hebben wat zijn mening was over de dood van Zhvania (CGVS, p.13, 19).

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal op de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) helemaal geen melding heeft gemaakt van problemen die hij had omwille van het feit dat hij wist dat Zhvania vermoord was en dat hij hierover met de foute mensen gesproken had, terwijl dit net de essentie van verzoekers vervolgingsvrees uitmaakt. De Raad meent dat van de verzoeker die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij de kernelementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Rekening houdend met het feit dat dit de directe aanleiding zou geweest zijn voor de vlucht van de verzoekende partij meent de Raad dat de door hem aangehaalde vergetelheid hiervoor ook geen voldoende verklaring is.

Verzoeker stelt dat waar de bestreden beslissing hem verwijt dat er incoherenties zijn in zijn verklaringen met betrekking tot wat hij allemaal in het restaurant vertelde en eveneens dat hij de wetenschappers niet verwittigde dat hij zijn mond misschien voorbij gepraat had, dat hij in de eerste plaats niet meer goed wist wat hij juist allemaal verteld had en zich in eerste instantie van geen kwaad bewust was. Pas toen er geweld aan te pas kwam, realiseerde verzoeker zich het gevaar, maar toen was het al te laat. Hij verklaarde reeds dat hij de wetenschappers niet verder in gevaar wilde brengen en haalt verder aan dat hij niet meer dan een mens is en dat hij eveneens verwijten van de wetenschappers vreesde, zeker omdat hij niet meer zeker wist wat hij juist allemaal verteld had in het restaurant. Ook op dit punt meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is.

De Raad meent dat dit geen weerlegging is van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Voorts vertoont uw asielrelaas ernstige incoherenties. U verklaarde zelf dat zeer veel mensen in Georgië de officiële versie van de feiten van de dood van Z.Z.(...) niet geloofden en dachten dat zijn dood geen ongeluk was. (CGVS, p.15) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt ook dat er in de jaren na het overlijden van Z.Z.(...) publiekelijk twijfels werden geuit bij zijn dood. In deze context is het niet aannemelijk te noemen dat u vervolgd zou worden door de Georgische autoriteiten – u verklaarde er zeker van te zijn dat de personen die u bedreigden van de criminele politie waren (CGVS, p.17, 18) - louter voor uw uitspraak, terwijl u gedronken had, tijdens een privégesprek op restaurant bijna zeven jaar na de feiten, dat u ervan overtuigd was dat leden van uw ex-partij (National Movement) en de regering verantwoordelijk waren voor zijn dood (CGVS, p.11). U beweerde echter dat u bepaalde informatie vernam van onderzoekers die bij het onderzoek naar de dood van Z.Z.(...) betrokken waren (CGVS, p.11-12). Indien geloofwaardig, zou dit betekenen dat u uw aantijging kon staven met informatie waarvan het publiek volgens u niets wist (CGVS, p.12).*

Gevraagd waarom u precies problemen zou hebben gekregen omdat u uw mening uitte, terwijl zeer veel mensen volgens u niet geloofden dat de dood van Z.Z.(...) een ongeluk was, gaf u zelf ook aan dat de kans groter was dat de waarheid aan het licht zou komen via de onderzoekers die u hadden ingelicht over het onderzoek. (CGVS, p.15).

“(...)U verklaarde in eerste instantie uitdrukkelijk dat u tegen uw gesprekspartners op restaurant had verteld over het feit dat er tijdens het onderzoek vastgesteld werd dat de bloedstalen en vingerafdrukken niet klopten. (CGVS, p.11) Dit is echter volledig tegenstrijdig met uw latere verklaring als zou u tijdens het etentje niet hebben verteld over de bloedtesten en vingerafdrukken. (CGVS, p.16) Gezien de vaststellingen in de twee voorgaande paragrafen, raakt deze inconsistentie aan de kern van uw asielrelaas. U stelde wel, ter verklaring van het feit dat u niet meer zeker wist of u de namen had

vermeld van de onderzoekers van wie u uw informatie had, dat u gedronken had en dat u mogelijk "iets meer" had gezegd dan wat u zich nu nog herinnerde. (CGVS, p.16)

Echter, deze verklaring is niet aannemelijk te noemen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij uw aanvankelijke verklaring niet had aangegeven dat u onzeker was over wat u gezegd hebt op restaurant omdat u gedronken had (CGVS, p.11). U hebt dit evenmin gedaan toen u aanvankelijk uitdrukkelijk ontkende dat u de namen van de onderzoekers had vermeld tijdens het etentje. (CGVS, p.15) Pas toen de coherentie van uw relaas in twijfel werd getrokken – er werd u gevraagd waarom men u serieus zou nemen als u niet verteld had van wie u uw informatie dan wel had – stelde u plots dat u gedronken had en dat u mogelijk "iets meer" had gezegd. (CGVS, p.15-16) Het lijkt er dan ook sterk op dat het hier een post-factum verklaring betreft voor een mogelijke incoherentie in uw relaas, te meer daar u even later opnieuw zei dat u concreet hun namen niet had vermeld om een andere mogelijke incoherentie in uw relaas te verklaren. (CGVS, p.16)"

Het motief betreffende het inlichten van de onderzoekers dat hij hun informatie aan derden had medegedeeld is een overtollig motief. Dit geldt ook voor het verwijt aan verzoeker, dat hij de informatie die hij had over de dood van Z.Z.(...) niet doorgaf aan diens familie.

Vervolgens verwijst verzoeker naar UNHCR "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van 16 december 1998 (hierna: UNHCR bewijsnota) en stelt dat deze nota letterlijk stelt: "*credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed*".

Betreffende de aangevoerde schending van de UNHCR-bewijsnota merkt de Raad op dat deze nota, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou

moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS